

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLIII. ad annum DLXXVII.

Parisiis, 1644

XXIV. De iis qui per discordias regum res ecclesiarum aut sacerdotum
competunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15324

domos proprias, ad gentilium reuertuntur errores, & post corpus Domini, sacras dæmoni escas accipiunt. Contestamur illam sollicitudinem tam pastores quam presbyteros gerere, vt quemcumque in hac fatuitate persistere viderint, vel ad nescio quas petras, aut arbores, aut ad fontes, designata loca gentilium, perpetrare quæ ad ecclesiæ rationem non pertinent, eos ab ecclesia sancta auctoritate repellant, nec participare sancto altario permittant, qui gentilium obseruationes custodiunt. Quid enim dæmonibus cum Christo commune, cum magis sumendo iudicium delicta videatur adde-
dere quam purgare?

XXIII.

Licet hymnos Ambrosianos habeamus in Canone, tamen quoniam reliquorum sunt aliqui, qui digni sunt forma cantari, volumus libenter amplecti eos præterea, quorum auctorum nomina fuerint in limine prænotata: quoniam quæ fide constiterint, dicendi ratione non obstant.

XXIV.

Illud quoque quamquam priorum Canonum sit auctoritate præfixum, quod dum inter se sæuiunt domini nostri, ac malorum hominum stimulo concitantur, & alter alterius res rapida cupiditate peruadit, ne ista caduca actione, qua inter se aguntur, ecclesiastica rura contingere aut contaminare præsumant, inuiolabiliter obseruandum censemus, vt quicumque tam ecclesiæ quam episcopi res proprias, quæ & ipsæ ecclesiæ noscuntur esse, quas pontifex actoribus ecclesiæ dignoscitur assignasse, vel

ANNO
 CHRISTI
 567.

abbatum, aut monasteriorum, siue presbytero-
 rum, quaquā temeritate peruadere, competere, vel
 confiscare præsumpserit, tunc reseruato corre-
 ctionis loco adhuc a presbytero eiusdem ecclesiæ,
 cuius interest, peruasorem conuenit admoneri: &
 si restitutionem distulerit, adhuc quasi filius ab om-
 nibus fratribus ad reddendum missis epistolis com-
 pellatur. Quod si pertinaciter in peruasione per-
 stiterit, & se tollere post tertiam commonitionem
 de re illa, aut ecclesiæ, aut propria noluerit, conue-
 nit vt omnes omnino vna conuiuentia, simul cum
 nostris abbatibus ac presbyteris, vel clero, qui sti-
 pendiis ex ipso alimento pascuntur, quia arma no-
 bis non sunt alia, auxiliante Christo, circumsepto
 clericali choro, necatori pauperum, qui res peruadit
 ecclesiæ, psalmus CVIII. dicatur, vt veniat super eum
 illa maledictio quæ super Iudam venit, qui dum lo-
 culos faceret, subtrahebat pauperum alimenta: ^s vt
 non solum excommunicatus, sed etiam anathema-
 tizatus moriatur, & cælesti gladio feriat, qui in
 despectu Dei, & ecclesiæ, & pontificum, in hac per-
 uasione præsumit assurgere. Illud etiam annecti pla-
 cuit, vt qui de fratribus ad dandum solatium venire
 pro certa infirmitatis necessitate non potuerit, ab-
 bates & presbyteros in vice sua transmittat. Qui si
 præter certam infirmitatis excusationem comuni-
 tus, aut venire, aut transmittere noluerit, remotum
 se a fratrum caritate esse cognoscat. Nam, quod
 quidem non credimus, si quis contra decreta nostra
 tali temeratori communicare præsumpserit, in se
 causam excommunicationis transformet, & cum

eodem se a caritate omnium sacerdotum cognoscatur esse remotum.

ANNO
CHRISTI
567.

XXV.

Conc. Parif.
III. c. 1.

Placet itaque, ac omnibus modis conuenit obseruare, vt quia nonnulli memores sui per quaslibet scripturas pro captu animi de facultatibus suis ecclesiis aliquid contulisse probantur, quod a diuersis Deum minus timentibus, eatenus mortifera calliditate tenetur, vt aliorum oblatio illis pertineat ad ruinam; nec intueri corde possint diem iudicii, dum nimix cupiditatis delectantur ardore. Quicumque ergo immemor interitus sui, res ecclesiis, vt supra diximus, delegatas iniuste possidens præsumpserit retinere, & veritate comperta res Dei seruis eius dissimulauerit reformare, ab omnibus ecclesiis segregatus, a sancta communionem habeatur extraneus: nec aliud mereatur habere remedium, nisi cum culpam propriam rerum emendatione purgauerit. Indigne enim ad altare Domini properare permittitur, qui res ecclesiasticas & audet rapere, & iniuste possidere iniqua defensione perdurat. Neatores enim pauperum iudicandi sunt, qui eorum taliter alimenta subtraxerint. Sacerdotalis tamen debet esse prouisio, vt vindictam admonitio manifesta præcedat, vt res usurpatas iniuste qui abstulit, adhibita æquitate restituat. Quod si neglexerit, & necessitas compulerit, postea prædonem sacerdotalis districtio maturata percellat. Neque quisquam per interregna res Dei nitatur defensare: quia Dei potentia cunctorum regnorum terminos singulari dominatione concludit.